

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

อนุโลมจนอกจะแตกแล้ว

ก่อนจึงหัน

พระเท่าไรวันนี้ (๒๘ ครั้งผม) ๒๗-๒๘-๒๙ อยู่ในย่านนี้ ขาดไปเท่าไร ที่ท่านขาดคือท่านไม่ฉัน การไม่ฉันทางอาหาร ส่วนร่างกายนี้เบาลง ทางจิตตึ๊ดขึ้น ถ้าเราฉันให้สะดวกสบาย ความสะดวกสบายมันเหมือนหมูขึ้นเขียง เป็นอย่างนั้นนะ ต้องได้ฝึกได้ทรมานทนเอา อยากเท่าไรก็ไม่กินๆ เพราะเห็นแก่ธรรม ธรรมมีค่ามากต้องทนเอา พระพุทธเจ้าทรงอดพระกระยาหารนั้นตั้ง ๔๙ วัน นี่พระองค์มุ่งจะตรัสรู้เพราะการอดอาหารอย่างเดียวจึงขัดกัน มีการอดอาหารด้วยเป็นเครื่องหนุนให้บำเพ็ญธรรมนี้ไม่ขัดกัน

ทรงแสดงไว้ด้วยว่า ถ้าอดอาหารเพื่อโอ้อวดแล้วปรับโทษทุกความเคลื่อนไหวเลย ปรับตลอด นี่แสดงว่าห้ามไม่ให้อด แต่ถ้าอดเพื่ออรรถเพื่อธรรมเพื่อความพากเพียรแล้วอดเกิดเรตถาคตอนุญาต นั้นเห็นใหม่ นี่ในคัมภีร์ บอกว่าอดเกิดเรตถาคตอนุญาต ผู้ที่จะทรงอรรถทรงธรรมนี้มีแต่ท่านที่สมบุกสมบันมากทั้งนั้น ครั้งพุทธกาลก็เป็นมาเรื่อยๆ สมัยทุกวันนี้ก็เหมือนกัน ผู้ที่ต้องการอรรถธรรมล้วนๆ แล้วนี้ต้องได้ฝึกได้ทรมาน เป็นผ้าขี้ริ้วไม่มีราคาค่าราคาอะไร อยู่ในป่าในเขาอาศัยญาติโยมเขากินไปวันหนึ่งๆ นั่นละผู้จะทรงอรรถทรงธรรม คือท่านเห็นธรรมมีค่ามากกว่าสิ่งทั้งหลาย อดก็ท่านยอมอด เป็นอะไรท่านยอมๆ

เพราะเรื่องอาหารนี้จะฉันเมื่อไรก็ได้ กำลังมาทันทีนะ แต่เรื่องธรรมนี้มายากมาก เพราะฉะนั้นจึงต้องให้หนักในทางด้านธรรมะ อดอาหารเพื่อธรรมจะได้ก้าวเดินสะดวกสบาย การภาวนาคล่องตัว ส่วนมากจะถูกเรื่องอดอาหาร เป็นเครื่องสนับสนุนความพากเพียรได้ดี สติเป็นสำคัญ เราจะเห็นได้ชัดคือสติ เวลาอดอาหารไปวันหนึ่งสติก้อยเริ่มตั้ง สองวันไปสติดั่งเข้าๆ พอสามสี่วันตั้งแนว รู้ แต่ที่นี้ร่างกายมันก็จะตายไม่ได้กินก็ไม่ได้ ก็ต้องถอยมากิน อันนั้นก็ลดลงๆ พืดเหวี่ยงกันอยู่อย่างนั้นละ

สตินี้สำคัญมากในธรรมทุกชั้น ชั้นล้มลุกคลุกคลานสติเป็นสำคัญตลอดจนกระทั่งถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัตติ มหาสติมหาปัญญา เรื่องคำว่าสตินี้ขาดไม่ได้ ใครประกอบความพากเพียรถ้าเผลอสติแล้วไม่เป็นท่าละ สติเป็นสำคัญ เพราะฉะนั้นการอยู่การกินทุกอย่างจึงต้องคอยสังเกตดูเรื่องสติ ขึ้นอยู่กับสตินะ หากสติดีแล้วความเพียรก้าวหน้าๆ ความเพียรก้าวหน้าคือจิตสงบ สติรักษาจิตได้จิตก็สงบ ไม่เพ่นพ่านไปหยาพิษมาเผาตัวเอง นั่นท่านเรียกความเพียร รักษาสติ

จิตนี้มีตัวมหากัณฑ์แทรกอยู่ในจิต เพราะฉะนั้นจิตจึงเป็นเหมือนมหากัณฑ์ทำลายตัวเอง ต้องเอาอรรถเอาธรรมนำเข้าไป ประคับประคองปฏิบัติแล้วก็ค่อยดีขึ้น ๆ สำหรับเรานี่จนท้องเสีย จึงได้มาเตือนหมู่เพื่อน เพราะเราเป็นของเราเอง เวลาผ่านไป แล้วผลได้เสียมันคัดมันเลือกवलกลบคุณหารกันแล้วจึงได้เตือนหมู่เพื่อน การอดอาหารอย่าอดติดออดต่อออดตลอดแล้วท้องเสียนะ เอ้า อดไปเรื่องอด ไม่อดไม่ได้ เพื่อความสะดวกเข้าอด แต่อย่าถึงกับท้องเสีย อดบ้างฉันบ้าง ๆ

แต่เรามันมีแต่จะฟาดให้กิเลสขาดสะบั้น ๆ ใส่จะทะเล่ไม่ได้คิดถึงนะ พอवलกลบคุณหารเรียบบร้อยแล้วจึงได้มาสอนหมู่เพื่อน คือเรานำหน้าอย่างนั้นเสมอ เพราะการประกอบความเพียรที่มาสอนเหล่านี้ ล้วนแล้วแต่เราดำเนินมาแล้วทั้งนั้น คือสอนนี้ไม่ผิด ๆ เพราะเราผ่านมาแล้ว ผู้มาปฏิบัติธรรมขอให้มึสติเป็นสำคัญ ไม่ว่าใครก็ตามสติสำคัญมาก อะไรที่จะทำให้สติเสียหรือสติเจริญก็ไม่พันอาหารไปจนได้ ถ้ากินมาก ๆ นอนมาก ๆ ได้อาหารดี ๆ แล้ว กินนั้นนอนเหมือนหมูขึ้นเขียง แต่สติตั้งความเพียรไม่เป็นที่ แน่ ๆ เอาตรงนั้น ต้องได้ระมัดระวังเสมอผู้ประกอบความพากเพียร เข้มงวด กวดขัน เรื่องสติเป็นสำคัญมาก

วัดป่าบ้านตาดนี้มันจะเลอะเทอะไปมากต่อมากแล้ว เราไม่ได้เห็นอะไรในสามโลกธาตุนี้จะเลิศเลอยิ่งกว่าธรรม เพราะฉะนั้นอะไรจึงไม่ให้เข้ามาแต่ต้องทำลายธรรมเห็นไหมเขียนไว้หน้าวัดนั้น พระท่านมาหาธรรม ท่านไม่ได้มาหาเรื่องวัตถุสิ่งของเงินทองข้าวของนั้นนี้ ท่านไม่ได้มาหา ท่านมาหาธรรม จึงต้องสงวนธรรม เขียนไว้ข้างหน้านั้น ที่นี้เป็นวัด นั้นเห็นไหม ใครจะกล้าเขียนอย่างนั้น ธรรมนั้นละกล้าเขียน ไม่ใช่ธรรม ไม่มีใครกล้าเขียน ธรรมออกได้สบาย ๆ

ที่นี้เป็นวัด เป็นสถานที่ภาวนาเพื่อความสงบใจ ไม่มีกิจจำเป็นไม่ควรมาเที่ยวเพ่นพ่าน นั้นท่านบอก ไม่ควรมาเที่ยวเพ่นพ่านให้เสียผู้ตั้งใจภาวนา การไปการมาการเข้าการออกไม่รู้จักเวล่ำเวลา เลยต้องได้เข้มงวดกวดขันระยะนี้ ไม่อย่างนั้นวัดป่าบ้านตาดจะแหลกหมด เวลานี้มันก็เลอะเทอะมากต่อมากแล้ว เพราะมากต่อมากคนที่เข้ามาจุ่นจ้าน ๆ ไม่ทราบว่าเป็นคนประเภทใด ส่วนมากไม่ได้ฝึกฝนอบรมกัน มันจะรู้กฎระเบียบอันดีงามเพื่อแก้กิเลสได้ยังไง ก็มาตื่นเขาตื่นเรา มาดูวัดป่าบ้านตาดเป็นยังไง หลวงตาบ้านนี้เขาร่ำลือ วัดป่าบ้านตาดเขาร่ำลือ เป็นยังไง

มามันก็อ้าปากมา ๆ สติตั้งไม่มี เพ่นพ่าน ๆ เลอะ ๆ เทอะ ๆ มา ผู้ท่านมีธรรมมีธรรมท่านดูจนกระทั่งดับเข้าใจไหม ไม่รู้ว่าท่านดูดับตัวเองเลย เป็จะดูจึงไล่ไม่ให้เข้ามาเพ่นพ่าน มันเป็ื่อดูดับคน มาแล้วจะมาให้คะแนนพระมาตัดคะแนนพระ มาแบบเย่อหยิ่ง เอากิเลสมาเย่อหยิ่ง กิเลสมันเหมือนมูตรเหมือนคูมมันของวิเศษวิโสอะไร

ธรรมนี้โลกธาตุกราบราบ เรื่องกิเลสใครกราบมันแต่หมอบให้มันตลอดไม่รู้ตัว จึงต้องได้ปฏิบัติให้มีหลักมีเกณฑ์ เข้มงวดกวัดขันไม่จั่นไม่ได้นะ เลอะๆ เทอะๆ ไปหมดเลย เขียนไว้ข้างหน้าใครเขียน เราเองเขียน

ธรรมใหญ่กว่าโลกจึงต้องเอาธรรมออกประกาศ ให้โลกได้เห็นเสียบ้างเป็นยังงัย เห็นแต่บุตรแต่คุณเป็นของวิเศษวิโสไปหรือ เดียวนี้มันมีแต่สิ่งอย่างนั้นเป็นของวิเศษวิโส อันนั้นดีอันนี้ดี วัตถุสิ่งของเงินทองดี ๆ ยศถาบรรดาศักดิ์ดี ๆ ธรรมเลยไม่มีติดตัว ถ้าธรรมไม่มีติดตัวใครอย่าอวดนะ จมได้ทั้งนั้นแหละ ถ้าลงมีธรรมแล้วอยู่ที่ไหนก็อยู่เถอะ สง่าอยู่ในใจนั้น นั่นละท่านเรียกว่าธรรม ปรากฏอยู่กับจิตนะ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความมีความจน ขึ้นอยู่กับจิตที่มีธรรมหรือไม่มีธรรม ถ้าจิตไม่มีธรรมไปนั่งอยู่บนกองเงินกองเท่าภูเขา ก็ไม่มีความหมายอะไร ถ้าธรรมมีอยู่ในใจแล้วนั่งอยู่ที่ไหนนอนอยู่ที่ไหนสบายหมด ท่านจึงเรียกว่าธรรม เลิศเลออยู่ที่ธรรม ไม่มีสิ่งใดเลิศเลอยิ่งกว่าธรรม

คำว่าธรรมๆ นี้การปฏิบัติสำคัญมาก ให้ได้ธรรมเข้ามาเป็นสักขีพยานในหัวใจของเรา เมื่อธรรมเริ่มเข้าสัมผัสใจแล้ว สิ่งทั้งหลายที่เป็นบ้ำกับกิเลส ยกยอมั่นว่าอันนั้นดีอันนี้ดี จะค่อยลดตัวลงๆ ธรรมขึ้นเรื่อยๆ ธรรมมีมากเท่าไรธรรมยิ่งสง่างามขึ้น สิ่งเหล่านั้นลดตัวลง คุณค่าของสิ่งเหล่านั้นลดตัวลง ธรรมนี้ขึ้นเรื่อยๆ จากนั้นก็จำเท่านั้นเองครอบโลกธาตุ พากันจำ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

โรงพยาบาลภูเรือนี้เราส่งมานานแล้ว เรียกว่าเป็นประจำเลยเพราะอยู่ลึกในเขา อำเภอกูเรือ มีแต่ป่าแต่เขาทั้งนั้น เราจึงได้อุตสำหรับตามไปส่งให้ตลอดมา ภูหลวง ภูเรือที่เราไปเป็นประจำไม่ค่อยขาด ที่อื่นมีขาดบ้างอะไรบ้าง แต่ภูหลวง ภูเรือนี้ไม่ได้ขาดแหละ เพราะอยู่ในกลางเขา สงสารมองดูแล้ว นี่ละที่ปืนไปเพราะความสงสาร เราไปแรกๆ เราเข้าไปดูในครัวคนไข้ นะ แต่ไม่ไปเพราะรู้แล้ว ครัวคนไข้ในโรงพยาบาลเราเข้าชอกแซกไปเที่ยวดูหมดจริงๆ ให้หมอให้พยาบาลเขาพาไป ไปเที่ยวดูชอกแซกชิกแซกเพื่อจะเอามาปฏิบัติให้ถูก ไม่มากก็พอเข้าใจ ปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องคนไข้ นะ

ตะกั๊นก็พูดเกี่ยวกับโรงพยาบาล การช่วยโลกนี้โรงพยาบาลยกเลยว่าเป็นอันดับหนึ่ง ที่เราช่วยมากที่สุดคือโรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่งเลย ตั้งแต่โรงพยาบาลใหญ่มาถึงโรงพยาบาลเล็กโรงพยาบาลน้อยในป่าในเขา ไปช่วยทั้งนั้นๆ สงสาร

เดี๋ยวนี้กำลังตา กำลังช่วยหนักเหมือนกัน พอว่าตาเท่านั้นละพริบเข้ามาเลยรอบด้าน มาทุกแห่งทุกหน โอ๊ย อย่างไรกัน มันสักเท่าไรแล้วที่กำลังสั่งอยู่เวลานี้ ว่ามา (บุรีรัมย์หกล้าน, เพชรบูรณ์สี่ล้าน, พิษณุโลกเก้าล้านห้าหมื่น, อุตรดิตถ์ห้าล้านแปด ลาวสามสิบล้านมีเศษอยู่เก้าแสนเก้าหมื่นสามพันสี่สิบบาท) จำได้แม่นยำมากนะ ที่

เวียงจันทน์ เวียงจันทน์นี่ก็สามสิบล้านแล้วนะตา ส่วนนอกจากนั้นเราไม่ได้นับ เพราะเรามุ่งต่อตาเป็นสำคัญ ที่นี้ในเมืองไทยนี่รุมเข้ามารอบด้านเลย เรายังไม่มีโครงการ เชียงใหม่โดดเข้ามาเอาไปแปดล้านหนึ่งแสน ตานะ

กำลังเร่งช่วยทางตา อย่างอื่นไม่ทราบว่าจะเร่งหรือไม่เร่ง จนไม่เคยมีเงินรายนะ มันหมดไปตลอด จะว่าเร่งทางไหนต่อทางไหน ที่จำได้แต่ว่าเด่นที่สุดก็คือโรงพยาบาล ว่าอย่างนั้นเถอะที่เราช่วยโลก โรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่งช่วยมากที่สุด งบประมาณก็มีเป็นแห่งๆ อันนี้ไม่เรียกว่าราชการ ราชการโรงพยาบาลไปเลย อันนี้มากที่สุด ส่วนอื่นๆ มีเป็นแห่งๆ เช่นอย่างเรือนจำลาดยาวก็ตึกสองหลัง สี่สิบเก้าล้าน ที่แรกให้หลังหนึ่งหก ล้าน ปักเข็มไม้ดี ดูท่าไม่เป็นท่าให้เขารื้อเลย ตั้งใหม่ขึ้นมาเป็นสองหลังด้วยกันสี่สิบเก้า ล้าน อันนี้ที่ว่าเป็นแห่งๆ มีอยู่ทั่วไป น้อยเมื่อไรเรือนจำ อุดรแล้วก็ไปทางหนองบัวลำภู สว่างๆ อำเภอลพ ไปอย่างนั้นละเรื่อยๆ ช่วยไปหมด นี่เรียกว่าเป็นแห่งๆ ไม่ค่อยอะไร นัก แต่โรงพยาบาลนี้ไปหมดเลย ที่ไหนก็ไปหมด

(ชาวอำเภอวังเหนือ จังหวัดลำปาง ไม่สามารถฟังวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน ได้ จึงทำหนังสือกราบเรียนมาเพื่อขอเชื่อมสัญญาณภาพผ่านดาวเทียมไทยคม ๒ เพื่อชาวอำเภอวังเหนือ จังหวัดลำปางจะสามารถรับชมทางเคเบิลทีวีได้) มันก็เป็นเอง อย่างภาพเขามาขอ อย่างวิทยุเดี่ยวนี้ออกทั่วประเทศไทยเป็น ๑๐๐ ที่แล้วนะ วิทยุตั้งทั่วประเทศไทยเป็นพอตี ๑๐๐ (ไม่เป็นทางการ) ๙๙ เมื่อวาน วันนี้ขึ้น ๑๐๐ แล้ว (หลวงตาต้องอยู่ให้ ๑๒๐-๑๓๐ ครั้ง) เราไม่ไปรบกับหัวมันละไอ้ลมหายใจ รบกับมันอะไร รบกับมันมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งปานนี้ พอสิ้นลมก็ไปเลย

เป็น ๑๐๐ แล้วนะวิทยุออก อันนี้มันก็เป็นของมันเอง เราไม่ได้ตั้งหน้าตั้งตาจะทำหน้าที่และแสดงออกในเรื่องราวต่างๆ ให้พี่น้องชาวไทยได้ทราบทั่วประเทศ มันก็เป็นออกมาเอง มันก็คงเป็นไปตามนิสสัยวาสนา คือเราเองก็ไม่ได้มีเจตนา ที่ว่าจะเทศนาว่าการหรือนำพี่น้องทั้งหลายเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ เราไม่เคยมีโครงการ ไม่เคยคิดไว้เลย ที่ได้คิดไว้เต็มหัวใจก็คือเรื่องมรรคผลนิพพาน อันนี้เริ่มคิดมาตั้งแต่เรียนหนังสือเรียนไปคิดไปๆ อ่านมรรคผลนิพพานในตำรา ส่วนใหญ่เชื่อมรรคผลนิพพานมี แต่ส่วนย่อยมันก็แบ่งกัน ทำให้สงสัยว่ามีหรือไม่มีน้ำๆ อยู่ นั่น ดังที่เคยเล่าให้ฟัง

พอเรียนจบแล้ว จบตามคำอธิษฐาน ตั้งสัจจะในใจไว้นะ บอกว่าจบเปรียญสามประโยคแล้วจะเป็นปากเป็นใบในการดำเนินทางภาคปฏิบัติได้โดยไม่ขัดข้องอะไร เพราะแบบแปลนแผนผังได้แก่ปริยัติเรียนถึงขั้นเปรียญสามประโยคแล้วไม่จนตรอก คิดว่าอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นจึงจะออก ตอนจบเปรียญสามประโยคแล้วจะออก บอก

ชัดเจนกับใครต่อใครเป็นเพื่อนฝูงก็เล่าให้ฟัง บอกว่าเรียนจบเป็นเปรียญสามประโยค พอเป็นปากเป็นทางแล้วจะออกปฏิบัติโดยถ่ายเดียว

ที่นี้จวนจะออกเท่าไรมันยิ่งเน้นยิ่งหนักเรื่องความสงสัย ทั้งอยากไปทรมรรคผลนิพพาน ทั้งสงสัยว่าไปแล้วจะมีหรือไม่มีน้ำ จึงได้เข้าหาพ่อแม่ครูจารย์มั่น พอหยุดเรียนก็มาเลย มากี่เข้าหาท่าน ท่านก็เปิดให้ฟังอย่างเต็มเหนี่ยวเลย เหมือนที่ท่านเอาเรดาร์จับเอาไว้แล้ว เรดาร์จับเรา ขึ้นเปรี้ยวๆ iley เชียว ก็สมเจตนาของเราที่มาด้วยความมุ่งมั่นเรียกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์เลย อยากจะทราบเรื่องมรรคผลนิพพาน ไม่มีผู้อื่นใดที่จะปลดเปลื้องความสงสัยนี้ได้้นอกจากพ่อแม่ครูจารย์มั่นเท่านั้น เพราะฉะนั้นถึงบึ้งเข้าถึงเลย เข้าถึงท่านก็ใส่เปรี้ยวมาเลย สมเจตนา

พอฟังธรรมของท่านเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้วที่นี้เป็นที่ลงใจ เรื่องมรรคผลนิพพานไม่มีสงสัยแล้ว แม็กิเลสมีอยู่ภายในใจก็เชื่อเต็มหัวใจแล้ว เอาละที่นี้ นั่นละตั้งแต่นั้นมา เราไม่ได้มุ่งอะไรเกี่ยวข้องกับโลกสงสาร กว้างแคบอย่างนี้เราไม่มี มีแต่มุ่งต่อมรรคผลนิพพาน พอฟังเทศน์ของท่านเต็มเหนี่ยวแล้วเหมือนว่ามรรคผลนิพพานอยู่ชั่วเอื้อมๆ กับความพากเพียรพยายามของเรามันก็เข้ากันได้สนิท ชัดกันเสียจนเอาเป็นเอาตายเข้าว่า อยู่ในป่าในเขาๆ ไปองค์เดียวเสียด้วยนะ พ่อแม่ครูจารย์มั่นก็ส่งเสริม

อยู่กับท่านมีพระมาลาไปเที่ยว บางทีก็สององค์บ้างจะไปเที่ยว ไปด้วยกันสององค์บ้างสามองค์บ้าง ท่านเหมือนว่าชี้หน้าเอา ไปอะไร ตั้งแต่อยู่ในวัดมันก็ตกรกทั้งเป็นให้เห็นอยู่นี่นะ ออกไปแล้วมันจะไปตกหลุมไหนก็ไม่รู้ แสดงว่าท่านไม่เห็นด้วย อยู่ในวัดมันก็ตกรกให้เห็นอยู่นี่ แล้วมันจะออกไปตกหลุมไหนอีก นี่แสดงว่าท่านไม่อนุญาต นั่นเป็นอย่างนั้น เราฟังอยู่เวลาพระเณรลาไปเที่ยว เราไม่ได้สืมนะกับพ่อแม่ครูจารย์มั่น ไม่สืมเลย จับติดๆ ตลอดเลย

ที่นี้เวลาเรลาไปเที่ยวนี่ก็ต้องใช้ โอ้ย ทุกอย่าง เพราะจอมโง่กับจอมปราชญ์ ท่านเป็นจอมปราชญ์ เราเป็นจอมโง่ ต้องได้ใช้ความคิดอ่านไตร่ตรองก่อนที่จะลาท่านไปเที่ยว ต้องกราบเรียนถามถึงเรื่องราวในวัดในวามมีอะไรชัดซ้งบ้าง จะพาพระเณรจัดทำอะไรๆ ถามท่านเรียบร้อย ท่านว่าไม่มีอะไร ถ้าหากว่าไม่มีอะไรก็อยากจะขอถือโอกาสไปประกอบความพากเพียรสักกระยะหนึ่ง บอกกระยะนะ พอกราบเรียนท่านอย่างนั้นแล้วก็เสร็จละ เราก็กี่ียบ แล้วแต่โอกาสของท่านจะเปิดเมื่อไร ท่านจะเอาไปพิจารณาของท่านเอง

คือที่เรากราบเรียนอย่างนี้เราต้องเก็บเลย ไม่ซ้ำอีกนะ คอยฟัง เมื่อโอกาสของท่านมีเมื่อไรท่านก็เปิดออกมา เอ้อ ที่ท่านมหาว่าจะไปเที่ยวนั้นก็ไปได้ ท่านว่าอย่างนั้นแล้วจะไปทางไหนล่ะ ท่านถาม ทิศทางต่างๆ ถาม ก็มาลงจุดนี้ละที่นี้ ไปก็องค์ ว่าไป

องค์เดียวนี้เสริมทันทีเลยนะกับเรา พระที่ไปด้วยกันไม่ได้ตั้งใจจะถูกเหยียดหยามหมุ่เพื่อน เอาความจริงมาพูด ไปทำไม ตั้งแต่อยู่ในวัดมันก็ตกรกทั้งเป็นให้เห็นอยู่นี่นะ แล้วมันจะไปตกที่ไหนอีก แสดงว่าท่านไม่เห็นด้วย

แต่พอท่านอนุญาตให้เราไปเที่ยวแล้ว ไปที่องค์ละ จะไปเที่ยวทางไหน คราวนี้คิดว่าจะไปทางนั้นๆ เอ้อดี ท่านไปเที่ยวหมดแล้ว แล้วไปองค์ นี้ละตอนท่านเด็ดเด็ดทุกครั้งเลย ไปองค์ ไปองค์เดียว เอ้อ ท่านมหาไปองค์เดียว ใครอย่างงั้นะ ชี้้นว้อย่างนี้เลย สายไปตามพระเถร ใครอย่าไปยุ่งท่านมหานะ ท่านไปองค์เดียว ถ้าว่าไปองค์เดียวนี้ชี้้นทันที ท่านเสริมเต็มทีเลย เพราะท่านเห็นความตั้งใจของเรา เวลาอยู่กับหมู่กับเพื่อนท่านก็ดูตลอดเวลาอยู่แล้ว มีความมุ่งมั่นขนาดไหน

อย่างธุดงค์นี่นะ พระในวัดเต็มวัดนี้ใครรู้เมื่อไร พ่อแม่ครูจารย์มันรู้ บิณฑบาตได้อะไรมาก็ตามเราไม่ได้สนใจกับอาหารการกินนะ พอยังชีวิตให้เป็นไป ความมุ่งมั่นต่อธรรมคือแดนพ้นทุกข์เต็มหัวใจๆ เวลาบิณฑบาตมาแล้วได้อะไรมานิดหน่อยใส่เข้าไปเลย เอาฝาบาตรปิดไว้ เอาผ้าอาบน้ําปิดอีกทีหนึ่ง ใส่เข้าไปนั้นแล้วมาจัดอาหารให้ท่าน ไม่บอกนะ ทั้งวัดใครจะรู้ไม่รู้ก็ตามเราหากทำของเราอยู่คนเดียวอย่างนี้ไม่เคยพูดให้ใครฟัง แต่ท่านรู้นะ นั่นเห็นไหมท่านรู้ได้อย่างไร

ทีนี้เวลาท่านจะทำ ท่านก็นั่งอยู่นั้น เราก็นั่งอยู่นี้ มาปั๊บปั๊บเลยนะ ท่านจัดอาหารก็เราเป็นคนจัดใส่บาตรถวายท่าน ท่านจัดของท่านเจียบๆ อยู่ในนั้น พอเสร็จแล้ว ปั๊บปั๊บใส่บาตรหน่อย ศรัทธามาสายๆ ท่านขอใส่บาตร ถ้าท่านใส่เราต้องฉัน เพราะท่านเป็นจอมปราชญ์ เราเป็นจอมโง่ ถ้าคนอื่นไม่ได้นะ มาแตะไม่ได้เลยบาตรเรา อย่างนี้เป็นประจำอยู่กับหมู่กับเพื่อน แต่ใครจะรู้ก็ตามไม่รู้ก็ตามเราหากทำของเราอยู่อย่างนี้ บิณฑบาตมาแล้วได้เท่านั้นเอาเท่านั้น แต่ท่านรู้นั้นนั่นแหละ

นานๆ ท่านจะขอใส่บาตรทีหนึ่ง บาตรเราใส่เข้าไปข้างฝาปิด ไม่ให้ใครเห็นเลย ปิดไว้ข้างฝาแล้วจัดอาหารให้ท่าน พอกลับออกมาก็เอาบาตรออกมาฉัน บทเวลาท่านจะฉันปั๊บปั๊บมาเลยนะ มองไม่เห็น จับฝาบาตรเปิดปั๊บปั๊บ โอ้ย เอาเลยนะ เอาขอใส่บาตรหน่อย ศรัทธามาสายๆ ท่านว่า เราต้องฉันให้ ถ้าเป็นของท่านแล้วฉัน คนอื่นมาแตะไม่ได้นะ เราปฏิบัติของเราองค์เดียวอยู่อย่างนี้เป็นประจำ ท่านสอดรู้หมดเลยเรื่องของเรา

แม้ที่สุดผ้าห่มหนาว เราไม่เคยใช้ผ้าห่มนะ อยู่ในวัดในวากับหมู่กับเพื่อน หมุ่เพื่อนมีหรือไม่มีเราไม่สนใจ แต่เราไม่เคยใช้ผ้าห่มกันหนาว มีผ้าสามผืนจีวร สังฆากุ๊พับแล้วห่ม ให้เท่านั้น นอนได้ก็นอน นอนไม่ได้ไม่ต้องนอน ท่านรู้นั้นได้ ท่านก็เอาผ้าห่มของท่านไปบังสกุลให้เรา ดูซินะ แล้วผ้าท่านห่มอยู่ทุกวัน ถ้าเป็นผ้าใหม่มันก็มีเต็ม

วัดอยู่นี่ท่านไม่เอา กลัวเราจะไม่ใช่ให้ ท่านก็เอาผ้าห่มของท่านที่เราปฏิบัติต่อผ้าห่มของท่านอยู่ทุกวันนี้แหละเอาไปวาง โห้ย วางเรียบริ้อย เป็นคติตัวอย่างทุกอย่าง ท่านพับเรียบริ้อยแล้ว มีเทียนและมีดอกไม้เหน็บใส่ในผ้าเอาไปวางไว้บนกลางเสื่อที่นอนของเรา ที่นอนก็มีเสื่อผืนเดียวเท่านั้น หมอนลูกหนึ่งพอ ก็เท่านั้น

ท่านเอาผ้าห่มไปบังสกุล เมื่อท่านบังสกุลแล้วเราก็ต้องได้ห่ม จะว่าอย่างไร คนอื่นไม่ได้ นี่ท่านตามรู้ตามเห็นหมดเลย เราทำอะไรเคลื่อนไหวไปที่ไหนท่านจะติดตามตลอดเลย นี่เรื่องพ่อแม่ครูจารย์มั่น เพราะฉะนั้นเวลาออกเที่ยวนี้ท่านถึงเสริมทันที เอ้า ให้ท่านมหาไปองค์เดียว ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ บางทีท่านก็พูดหยอกเล่นบ้าง ท่านเห็นความตั้งใจของเราแล้ว ท่านพูดหยอกเล่นบ้างก็มี จอมปราชญ์พูดหยอกเล่นจอมโง่ ไปนะ พูดๆ แล้ว พอตกลงว่าจะไปแล้ว เอ้า ไป เอาให้ดีนะท่านว่า ท่านพูดหยอกเล่นเรา เอาๆ ให้ดีนะ ท่านว่าอย่างนั้น เราตั้งใจขนาดไหนท่านก็รู้แล้ว ท่านยังเสริมอีก เอ้าๆ เอาให้ดีนะ

ก็กลับมามีแต่หนังห่อกระดูก มันมีเนื้อมีอะไรที่ไหน นั่นละฝึกกรรมตนเอง มาที่ไรเห็นแต่หนังห่อกระดูกลงมาจากภูเขา ท่านเห็นความตั้งใจของเราอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเรื่องทุกอย่างท่านจึงติดตามตลอด อยู่กับหมู่เพื่อนทำลงไปไม่ให้หมู่เพื่อนทราบ บิณฑบาตได้มาเท่าไรเท่านั้น ใครจะเอาของมาใส่บาตร ของมามากขนาดไม่เคยสนใจ เอาเท่านั้นๆ ท่านทราบ อย่างนี้แหละพ่อแม่ครูจารย์มั่น ผ้าห่มไม่มีท่านก็ทราบ เอาผ้าห่มท่านไปบังสกุลให้ เราก็ห่มเสียเวลาอยู่ในวัด ออกจากนั้นแล้วไม่เอาไปเลย อย่างนี้ละ ท่านเมตตามากอยู่ ติดตามทุกแง่ทุกมุมเลยพ่อแม่ครูจารย์มั่น ยิ่งจนตัวเท่าไรยิ่งติดตามสอดส่องดูแล ดูลึกลับๆ ลับๆ ดูทุกแบบทุกฉบับดูฐานะ

เราก็ปฏิบัติอย่างนั้นมาตลอด ความพากเพียรไม่คำที่ว่าจะได้ตำหนิตน ว่ามันท้อแท้อ่อนแอความเพียรในที่นั้นๆ ไม่เคยมี มีแต่ขยะๆ เวลาคิดย้อนหลังไปดูความเพียรของตัวเอง โอ้โฮ ขนาดนั้นมันก็ทำได้ๆ คือมาดูวัยระยะนี้กับวัยที่เราเร่งความเพียรมากๆ มันต่างกัน นั่นมันเอาได้ทำได้ แต่เวลานี้ทำอย่างนั้นตายเลย มาคิดย้อนหลังไม่ได้ตำหนิ เรื่องความเพียรของตัวเองไม่ได้ตำหนิ มีแต่ขยะๆ นั่นละ นี่ละ อุตุสำหรับพยายามบำเพ็ญมา เรื่องความพากความเพียรเรื่องอดอาหารเป็นพื้นเลยเชี่ยวชาญต้องเสีย จึงได้มาเตือนหมู่เพื่อน

คำว่าผัดโผนนั้นคือความตั้งใจมั่นรุนแรงไม่ใช่อะไรนะ ที่ว่าผัดโผน อดจนต้องเสีย ต้องเสียก็ไม่สนใจ แต่มุ่งมั่นต่อมรรคผลนิพพาน เหมือนว่าอยู่ชั่วเอี่ยมๆ ขยับใส่นั้น ธาตุชั้นธจะเป็นอย่างอะไรไม่สนใจ ที่นี้เวลานั้นไปเต็มเหนี่ยวมันแล้วมันจะตายละ รู้ละที่นี้ ต้องเสียจนกลายเป็นโรคเรื้อรัง มะเร็งในลำไส้แล้ว หมอเขาตรวจเขาไม่กล้าบอก

ตอนจวนจะตาย อายุ ๘๔-๘๕ เขาตรวจดูแล้วว่า โอ้ คงไปไม่รอดแล้ว ท่านเป็นมะเร็งในลำไส้แล้ว เขาก็ไม่กล้าบอกเรา แต่ก็ได้ยามอเด็งมาใส่ปุ๊วะเข้าไปติดฝัง ตั้งลำได้ก็พุ่งเลย ช่วยชาติจนกระทั่งทุกวันนี้ นี่ละความตั้งใจตั้งใจ มันก็ค่อยกระจายออกมาจนเป็นการช่วยชาติไปหมดนะ แต่ก่อนเราตั้งหน้าจะช่วยตัวเอง เพื่อมรรคผลนิพพานๆ ไปแต่องค์เดียว ท่านส่งเสริมตลอดจนเรื่องประกอบความเพียรเรา ไปองค์เดียวๆ ท่านเสริมทุกครั้งเลย เอาไปองค์เดียวละใครอย่าไปยุ่งท่าน เพราะท่านเห็นความตั้งใจของเรา

พูดถึงเรื่องความเพียรแต่ก่อนเป็นอย่างนั้น ครั้นต่อมาเดี๋ยวนี้ก็กระจายไปหมดเห็นไหมล่ะ วิฑูตั้งร้อยแห่งแล้ว มันก็เป็นของมันเอง การเทศนาว่าการก็ออกทั่วประเทศไทยในธรรมทุกชั้น ตั้งแต่ธรรมพื้นๆ ถึงสุดยอดแห่งธรรมนำออกมาเทศน์หมด ถอดออกจากหัวใจมาเทศน์ เฉพาะเทศน์อยู่บนศาลานี้ให้หมู่เพื่อนฟังเวลาที่ไม่มีใครมาเกี่ยวข้องแต่ก่อน เราเทศน์สอนพระล้วนๆ ธรรมะเด็ดเผ็ดร้อนๆ เดี่ยวนี้มันก็ออกไปหมดแล้วธรรมะประเภทนี้ เรียกว่าธรรมทุกชั้น มีทุกชั้นเลยธรรมะของเราที่เทศน์ ตั้งแต่ธรรมพื้นๆ จนกระทั่งสุดยอดแห่งธรรมนำมาแสดงหมด ทีนี้มันออกกระจายทั่วประเทศไทย

เพราะฉะนั้นไปที่ไหนจึงมีแต่เสียงธรรมหลวงตาบ้าง เรา ก็ยอมรับ เพราะเราเทศน์เต็มด้วยความเมตตาจริงๆ เทศน์สอนเพื่อนฝูงเฉพาะพระเถรนี่เหมือนว่าถอดออกมาจากหัวตับๆ เราเลย เอาอย่างเต็มเหนี่ยวๆ เอามาเทศน์สอน เพราะฉะนั้นจึงไม่มีสงสัยในธรรมทุกชั้นที่มาสอนนี้ว่าจะผิดไปไม่มี เพราะถอดออกมาจากหัวใจซึ่งเป็นผลสมบูรณ์แล้ว มาสอนอย่างนี้จะจนกระทั่งทุกวันนี้ เวลานี้วิฑูออกเป็นร้อยแล้วนะ ถึงร้อยแล้ววิฑูออก ต่อไปมันจะมากกว่านี้อีก ออกไปไหนก็ออกไปเถอะ เราไม่ได้สงสัยในธรรมที่สอนโลกนะ ไม่ว่าธรรมชั้นใดภูมิใดๆ ถอดออกจากหัวใจทั้งนั้น จึงแน่ว่าไม่ผิดบอกตรงๆ เลย

การแนะนำสั่งสอนจึงไม่มีอ้อๆ อ่าๆ เห็นจะเป็นอย่างนั้นเห็นจะเป็นอย่างนี้ เราไม่มี ด้วยความแนใจที่ได้เป็นผลของตัวเองมาแล้ว ถอดออกอย่างนี้เลย มันต้องอย่างนั้น ต้องๆ เรื่อยเลย เด็ดขาด จนกระทั่งทุกวันนี้มันจะเทศน์ไปไม่ได้ละ หมดกำลังแล้ว เทศน์สอนธรรมะสูงๆ เหมือนแต่ก่อนไม่ได้เทศน์ เพราะเวลานี้ประชาชนเกี่ยวข้องทั่วแผ่นดิน พระเถรเลยมีโอกาสน้อยที่จะได้ฟังธรรมะของเรา โดยเฉพาะในภาคปฏิบัติของผู้ปฏิบัติธรรม มีพระกรรมฐานเป็นต้น ไม่ค่อยได้ยินเดี๋ยวนี้ แต่ก่อนมีแต่ธรรมะประเภทนี้ ออกสุดเหวี่ยงๆ เลย แล้วเราเทศน์นี้เราก็ไม่สงสัย ธรรมะประเภทไหนก็ตามที่ออกจากปากออกจากหัวใจเราแล้วเราไม่สงสัยว่าจะผิดไป

แน่ขนาดนั้นละการปฏิบัติธรรม ขอให้มันรู้ที่ใจเถอะนะ ไม่ต้องการจะเอาใครมาเป็นสักขีพยาน ไม่มี มันจำขึ้นมาแล้วขนาดไหนมันรู้หมดๆ เต็มๆๆ ดังพระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ แต่เราไม่ได้วัดรอยนะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ผางขึ้นมาท่านไปถามใคร สอนโลกได้สามแดนโลกธาตุท่านถามใคร ตั้งแต่ทำมหาพรหมลงมาท่านสอนได้หมดเลย คือเต็มพระทัยแล้ว ทีนี้เราถึงตัวเท่าหนูนี้มันก็เต็มท้องหนูจะให้ว่าไง เราเทศน์เต็มเม็ดเต็มหน่วยของเราตลอดมาอย่างนี้ละ เพราะฉะนั้นผู้ที่มาศึกษาให้ตั้งใจปฏิบัติให้ดีนะ อย่ามาสู่มสู่มทำ นี่เราอนุโลมจนนอกเราจะแตกแล้ว จนกระทั่งได้ไปเขียนติดไว้ที่หน้าวัด เพราะมันทนไม่ไหวมันเลอะเทอะ

ก็เราบวชมาหาธรรมอยู่กับธรรม ทุกอย่างอยู่กับธรรม ไม่ได้อยู่ด้วยโลกามิสลินจ้างรางวัลสมบัติเงินทองข้าวของยศถาบรรดาศักดิ์ เราไม่อยู่กับสิ่งเหล่านี้ เราอยู่กับธรรมล้วนๆ อะไรเข้ามาขัดข้องต่อธรรมมันจึงกระเทือนๆ ทนไม่ไหวก็เลยไปติดไว้ที่หน้าวัด ทีนี้เป็นวัด นั่นเรลีสเมื่อไร เป็นสถานที่ภาวนาเพื่อความสงบใจ ไม่มีกิจจำเป็นไม่ควรมาเที่ยวพ่นพ้าน ก็คือว่าธรรมนี้เลิศสุดยอดแล้ว สิ่งเหล่านี้มันเป็นส้วมเป็นถ่านเข้ามาพ่นพ้านๆ ทำลายอรรถธรรมให้เสียไปๆ จึงต้องออกประกาศ ธรรมเองนั่น นั่นละภาษาธรรมดูเอา เขียนไว้เต็มเม็ดเต็มหน่วย

ธรรมเลิศเลอขนาดไหน สิ่งเหล่านี้มาทำลายต่างหาก เป็นเหมือนส้วมเหมือนถ่าน ใครมาจากที่ไหนก็เร่อๆ ร่าๆ มาดูนั่นดูนี่ เช่อๆ ซ่าๆ ท่านผู้ตั้งใจปฏิบัติท่านไม่ได้เป็นประเภทนั้นนี่นะ ท่านอยู่ด้วยความมีสติตั้งมีความสง่างามภายในใจ ส่องออกไปไหนมันก็เห็นจะว่าไง แต่ธรรมไม่เหมือนโลกไม่เป็นบ้า เห็นอย่างนั้นเห็นอย่างนี้ ดับอย่างนั้นปอดอย่างนี้ท่านไม่ได้ว่านะ เข้าใจไหม ธรรมท่านเห็นเหมือนไม่เห็น รู้เหมือนไม่รู้ เมื่อรำคาญหนักเข้าก็ไปติดประกาศไว้ นั้น “ทีนี้เป็นวัด เป็นสถานที่ภาวนาเพื่อความสงบใจ ไม่มีกิจจำเป็นไม่ควรมาเที่ยวพ่นพ้าน” นี่ละธรรมประกาศให้รู้ว่าเปือพวกส้วมพวกถ่านมันมาเลอะเทอะเสียพอแล้วพุดง่ายๆ ออกแล้วนี่ ธรรมออกแล้วให้ได้อู้กันเสียบ้าง

อะไรจะเลิศเลอยิ่งกว่าธรรม ไม่มีอะไรมีความหมายถ่าลงได้ธรรมขึ้นแล้ว จำอยู่ตลอดเวลา ธรรมพระพุทธเจ้า ธรรมของพระอรหันต์ท่านเป็นธรรมที่ยอดธรรมทั้งนั้น เรามาปฏิบัติก็ให้พากันตั้งอกตั้งใจให้ดี ใ้อ์เรื่องการเพ่งโทษเพ่งกรรมกัน คนนั้นไม่ดีอย่างนั้นคนนี้ไม่ดีอย่างนี้ อย่างนำมาใช้ในวงปฏิบัติ ให้ดูความไม่ดีของหัวใจตัวเอง มันคิดแยบออกไปเรื่องผู้ใด ดีชั่วของผู้ใดก็ตาม ให้ตีมันทันทีเลย นี่ตัวอันธพาลมันออกไปแล้ว มันไม่มีอะไรจะกินมันไปเที่ยวหากินเศษๆ เด่นๆ ยกโทษคนนั้นยกโทษคนนี้ นี่ไม่ใช่ผู้หาธรรม ผู้หาบุตรหาคุณหาพินหาไฟเผาหัวใจตนเอง จากนั้นก็มาพุดนินทาภาเล

กัน คนนั้นเป็นอย่างนั้นคนนี้เป็นอย่างนี้ มีแต่ความเลวของคนนั้นแหละออกไป คนนั้นก็เลวคนนี้ก็เลว ก็มีตั้งแต่กองมูตรกองคูถเต็มวัดเต็มวา ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมต่อกันแทบไม่มีนะ

ท่านผู้ปฏิบัติธรรมท่านไม่สนใจ นอกจากให้อภัยกัน ให้อภัยแล้วถ้าหากมีโอกาสที่จะเตือนกันก็เตือนบ้าง ท่านไม่ได้มาพูดคุยบ๊ยะบ๊ยะ นินทากาเลกัน ผิด การนินทากาเลในวงปฏิบัติขัดกับธรรมเป็นอย่างมากอย่านำมาใช้ เราพูดให้ชัดๆ วัดป่าบ้านตาด ตั้งแต่สร้างวัดมานี้ ไม่เคยมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกัน เรื่องนินทากาเลก็ไม่เคยมี ต่างคนต่างเก็บต่างคนต่างรักษา อะไรไม่ดีก็จะเกิดกับตัว รักษาให้ดีชะล้างตัวเองให้ดี แล้วมันก็ไม่ระบาศาดกระจายไปทำลายผู้อื่น นั่นท่านมาปฏิบัติธรรมเป็นอย่างนั้นนะ อันนี้มาดูตั้งแต่คนอื่นไม่ดูหัวใจตัวเอง มันก็มาสร้างความเลอะเทอะละชิ จำให้ดีนะทุกคนๆ เอละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz